

[Kjeld Olesen.]
 eneste eksempel, man i og for sig har set, er ret så overraskende. Hvis man skal have mere klarhed over, hvor grænsen drages, kan jeg ikke forstå, at dette her skal være det typiske eksempel på noget, der er ude på overdrevet. Jeg vil gerne stadig væk sige, at vi har en grænse, og når der er tale om at overskride en grænse i straffeloven, er der tale om sigtelse. Jeg må ud fra, hvad der sammenlagt er blevet sagt i dag, mene, at de, som har påstået, at det radikale venstre ikke fik opfyldt det, de ellers proklamerede, har ret.

Må jeg så sige — det gælder justitsministeren, og det gælder forsvarsministeren, der jo har været inde på dette med, at man ikke har ønsket at dække sig ind, og at man vil stå ved sit ansvar — at det er vel rigtigt nok, at disse bemærkninger er kommet fra både justitsministeren og fra forsvarsministeren. Justitsministeren har, synes jeg, udtrykt sig ret tydeligt i interviewet i Information for den 8. november, hvor justitsministeren siger, at den vurdering — altså om det er landsskadeligt eller ej — tilkommer ikke mig, det er efterretningsvæsenet, som har skønnet — skønnet — at offentliggørelsen af oplysninger om militære anlægs placering og indretning er et alvorligt brud på den diskretion, som militærhemmeligheder ifølge sagens natur må være omgivet af. Derfor ser man altså, at der nok bliver sagt, at „jeg har ansvaret“, men der bliver også tilføjet ganske kraftigt, eller rettere sagt, der går forud for denne tilføjelse om, at „jeg har ansvaret“, denne henvisning til andre og andres skøn. Lad mig også — lad det være en bemærkning til hr. Langkilde, der sagde, at alt dette var noget rent teknisk og ikke havde noget med skøn at gøre — sige, at disse bemærkninger siger det modsatte.

Forsvarsministeren var også inde på dette med at dække sig ind, og forsvarsministeren sagde ordret, at der ikke skal være tvivl om, hvor ansvaret egentlig skal placeres. Jeg vil alligevel — og dette vil jeg gerne sige med, skal vi sige lidt kraftigere stemmeføring end den, jeg brugte over for justitsministeren — tillade mig at sige, at der i høj grad er tvivl. Det er jo egentlig en ganske fiffig fremgangsmåde at komme med en lang række bemærkninger i interview og

øvrige kanaler til offentligheden og så føje til som den allersidste sætning: men i øvrigt har jeg jo ansvaret. Tag f. eks., hvad der blev sagt i det et par gange citerede interview i Ekstra Bladet for den 15. november, hvor forsvarsministeren siger følgende:

„Jeg har jo ikke samme sagkundskab på det område som de folk, der har ansvaret for landets forsvarsmæssige sikkerhed, hvilket først og fremmest vil sige forsvarschefen.“

Og så siger forsvarsministeren til mig: tag også lige det næste. Det gjorde forsvarsministeren selv. Lad mig også gøre det for at få det i sammenhæng. Intervieweren spørger: „Er det ikke en nem måde at skubbe det parlamentariske ansvar fra sig på?“

Der bliver svaret:

„Nej, det var naturligvis på mit ansvar, forsvarschefen kom til stede. Men med hensyn til den saglige vurdering af sagen stemmer denne fremgangsmåde fuldstændig med alt, hvad vi i øvrigt har inden for statsadministrationen.“

Hvad er det, forsvarsministeren siger her? Forsvarsministeren siger ganske vist: jeg har ansvaret, men tilføjer så: men det var forsvarschefen, som med min godkendelse og på mit ansvar var til stede, dengang afgørelserne skulle træffes. Måske har jeg misforstået lidt, hvad det egentlig vil sige at have et ansvar. Men jeg har forstået det, vi diskuterer her, således, at det er ministeren, der har ansvaret for den endelige beslutning. Og så siger ministeren — og det synes jeg er en noget arrogant bemærkning — at man jo kan få ret travlt, hvis man skal møde selv. Man kan rette mig, men efter hvad jeg kan forstå, er det måske første gang eller i hvert fald en af de få gange efter krigen, hvor der har været tale om at beslaglægge tidsskrifter. Det vil sige, at det er ret en alvorlig sag, og så siger forsvarsministeren: så kan man jo få travlt, hvis man selv skal møde!

Det, forsvarsministeren skulle have gjort i denne sag, var ikke i interview hele tiden at holde embedsmændene frem for så til sidst at sige: jeg har naturligvis det formelle ansvar. Det, forsvarsministeren skulle have gjort, var at få alle relevante oplysninger fra dem, der har mere kendskab og mere sagkundskab om tingene end forsvarsministeren selv, og så skulle forsvarsministeren, fordi der er så mange aspekter i denne sag,